

ESI, KAS TU ESI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Pēt. 1:1-15, Ef. 2:8, Rom. 5:3-5, Ebr. 10:38, Rom. 6:11, 1. Kor. 15:12-57.

ATMIŅAS PANTS:

“Tādēļ pūlieties, lai jūs ticību vienotu ar tikumu, tikumu ar atziņu, atziņu ar savaldību, savaldību ar izturību, izturību ar dievbijību, dievbijību ar brāļu mīlestību, brāļu mīlestību ar dievišķo mīlestību.” (2. Pēt. 1:5-7)

Biena no pārsteidzošajām īpašībām, kas atrodama Jaunajā Derībā, ir tas, cik daudz patiesības var “iespiest” Joti ierobežotā vietā. Piemēram, šīs nedēļas tēma par 2. Pēt. 1:1-14. Šajos 14 pantos Pēteris māca par taisnošanu ticībā. Tad viņš nonāk pie tā, ko Dieva spēks var darīt to cilvēku dzīvē, kas sevi atdod Jēzum. Viņš runā par pārsteidzošo patiesību, ka mēs varam kļūt “dievišķās dabas līdzdalībnieki” (2. Pēt. 1:4) un ka mēs var būt brīvi no samaitātības un pasaulīgām iekārēm.

Mēs šeit iegūstam ne tikai kristīgu tikumu katalogu, bet Pēteris tos atklāj noteiktā secībā. Viens seko nākamajam, kas atkal seko nākamajam, līdz tie sasniedz kulmināciju ar vissvarīgāko tikumu.

Viņš arī raksta par realitāti, ko nozīmē būt Kristū un būt “šķīstītam” (2. Pēt. 1:9) no mūsu vecajiem grēkiem, un tad izskaidro pārlicību par glābšanu, mūžīgās dzīvības apsolījumu Kunga “mūžības Valstībā” (2. Pēt. 1:11).

Un, visbeidzot, mēs pat nonākam nelielā sarunā par tādu svarīgu jautājumu kā mirušo stāvoklis. Cik daudz bagātīgu un dziļu patiesību tikai 14 pantos!

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. maijā.

Vērtīga ticība

Izlasi 2. Pēt. 1:1-4. Ko Pēteris saka, kas mums ir dots Jēzū Kristū? Tas ir, kā šeit ir redzama žēlastības realitāte? _____

Pēteris sāk vēstuli ar vārdiem, ka tā adresēta tiem, kas "ir ieguvuši tikpat vērtīgu ticību kā mēs" (2. Pēt. 1:1) jeb "ticību, kas ir līdzvērtīga mūsējai" (RSV). Vārds, kas tulkots kā "vērtīgs", nozīmē "ar tādu pašu vērtību" vai "līdzīga priekšrocība". Viņš norāda, ka viņi ir "ieguvuši" šo vērtīgo ticību – nevis nopelnījuši, bet saņēmuši kā dāvanu no Dieva. Pāvils rakstīja: "Jo žēlastībā jūs esat izglābti caur ticību, tas nenāk no jums, tā ir Dieva dāvana." (Ef. 2:8) Tā ir vērtīga, jo "bez ticības nav iespējams Dievam patikt" (Ebr. 11:6). Tā ir vērtīga, jo ar šo ticību mēs satveram daudzus brīnišķīgus apsolījumus.

Pēteris uzsver, ka Jēzus "dievišķais spēks" mums ir devis visu, kas nepieciešams dzīvei un dievbijībai (2. Pēt. 1:3). Tikai Dieva spēkā mēs eksistējam un tikai caur Viņa spēku mēs varam iegūt svētumu. Šis dievišķais spēks mums ir dots "caur to, ka esam iepazinuši viņu, kas mūs ir aicinājis ar savu godību un labestību" (2. Pēt. 1:3; sk. arī Jāņa 17:3).

Mēs esam arī aicināti mīlēt Dievu, bet kā mēs varam mīlēt Dievu, ja to nepazīstam? Mēs iepazīstam Dievu caur Jēzu, caur rakstīto Vārdu, caur radīto pasauli un caur ticībā un paklausībā pavadītu dzīvi. Mēs iepazīstam Dievu un Dieva realitāti, piedzīvojot Viņa darbus savā dzīvē, mēs iegūstam zināšanas, kas mūs izmaina. Un mēs nonākam pie Viņa atziņas caur žēlastības realitāti, ar ko Viņš mūs apveltī.

Tad Pēteris pasaka kaut ko vēl neticamāku: mums ir doti arī "dārgi un diženi apsolījumi", kas ietver kļūšanu par "dievišķās dabas līdzdalībniekiem" (2. Pēt. 1:4). Cilvēce sākotnēji tika radīta pēc Dieva līdzības. Šī līdzība lielā mērā ir sabojāta un mazināta. Piedzimstot no jauna, mums ir jauna dzīve Jēzū, kas atjauno dievišķo tēlu mūsos. Tikmēr, ja mēs patiesi gribam, lai šī izmaiņa notiek, mums ir jābēg no šīs pasaules samaitātības un kārībām.

Kāda būtu tava dzīve bez ticības? Kā šī atbilde palīdz mums saprast, kāpēc ticības dāvana patiešām ir vērtīga? _____

Mīlestība, kristīgo tikumu mērķis

Izlasi 2. Pēt. 1:5-7; Rom. 5:3-5; Jēk. 1:3, 4 un Gal. 5:22, 23. Kāda līdzīga tēma ir šajos pantos? _____

Senajā pasaulē filosofi mēdza veidot tikumu sarakstus. Šādus sarakstus bieži sauca par "tikumu katalogiem", un Jaunajā Derībā ir vairāki piemēri (Rom. 5:3-5; Jēk. 1:3, 4; Gal. 5:22, 23). Pētera lasītāji visdrīzāk bija jau pazīstami ar šādiem sarakstiem, lai gan pastāv interesantas atšķirības starp to, ko rakstītu filosofis un ko raksta Pēteris. Ievēro, ka Pēteris šos tikumus ir sakārtojis noteiktā secībā, tā ka katrs tikums balstās uz iepriekšējo, kamēr sasniedz kulmināciju mīlestībā!

Katram no tikumiem, ko izmanto Pēteris, ir svarīga nozīme:

Ticība. Šajā kontekstā ticība nav nekas mazāks kā glābjoša ticība Jēzum (sk. Gal. 3:11, Ebr. 10:38).

Tikums. Tikums (grieķu val. 'arete'), jebkura laba īpašība, tika sludināts pat starp pagānu filosofiem. Jā, ticība ir svarīga, bet tai ir jāvada pie izmainītas dzīves, kurā atklājas tikumi.

Atziņa. Pēteris noteikti nerunā par atziņu vispārīgi, bet drīzāk par atziņu, kas nāk no glābjošām attiecībām ar Jēzu Kristu.

Savaldība jeb paškontrolē. Nobrieduši kristieši spēj kontrolēt savas tieksmes, īpaši tās, kas vada pie pārmērībām.

Pacietība jeb nelokāmība. Nelokāmība ir izturība, īpaši piedzīvojot pārbaužu dājumus un vajāšanas.

Dievbijība. Pagānu pasaulē vārds, kas šeit tulkots kā "dievbijīgs", nozīmē ētisku uzvedību, kas nāk no ticības kādam dievam. Jaunajā Derībā tas arī norāda uz ētisku uzvedību, kas nāk no ticības vienam patiesam Dievam (1. Tim. 2:2).

Brāļu mīlestība. Kristieši ir kā ģimene, un dievbijība palīdzēs izveidot tādu kopienu, kurā cilvēki ir laipni cits pret citu.

Mīlestība. Pēteris noslēdz savu sarakstu ar mīlestību. Viņa teiktais izklausās līdzīgs Pāvila teiktajam: "Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šīs trīs; bet lielākā no tām ir mīlestība." (1. Kor. 13:13)

Pirms Pēteris sāk tikumu sarakstu, viņš piekrodina, ka mums vajadzētu "pūlēties" iegūt šos tikumus (2. Pēt. 1:5). Ko viņš ar to domā? Kāda loma ir cilvēciskām pūlēm, ilgojoties pēc dievbijīgas, ticības pilnas dzīves?

Esi, kas tu esi

Iedevis tikumu sarakstu, pēc kā mums, kristiešiem vajadzētu čakli tiekties, Pēteris paziņo, kāds būs rezultāts.

Izlasi 2. Pēt. 1:8-11. Kāda ir saikne starp to, kas kristieša labā jau ir izdarīts, un to, kā kristietim vajadzētu dzīvot? _____

Pēteris aicina savus lasītājus dzīvot saskaņā ar jauno realitāti, kas viņiem ir Jēzū. Ticība, tikums, atziņa, savaldība, izturība, dievbijība, brāļu mīlestība "jums ir un vēl pieaug" (2. Pēt. 1:8).

Problēma ir tā, ka ne visi kristieši dzīvo saskaņā ar šo jauno realitāti. Daži ir neefektīvi un neauglīgi Kunga Jēzus Kristus atziņā (2. Pēt. 1:8). Šādi cilvēki ir aizmirsuši, ka viņi ir šķīstīti no "veciem grēkiem" (2. Pēt. 1:9). Pēteris raksta, ka kristiešiem vajadzētu izdzīvot jaunu realitāti, kas viņiem ir Jēzū. Kristū viņi ir ieguvuši piedošanu, šķīstīšanu un tiesības būt "dievišķās dabas līdzdalībnieki". Tāpēc viņiem ir jācensas "nostiprināt savu aicinājumu un izredzētību" (2. Pēt. 1:10). Nav nekāda attaisnojuma dzīvot tā, kā viņi dzīvoja iepriekš, nav attaisnojuma būt "tukšiem" un "neauglīgiem" kristiešiem.

"Mēs dzirdam daudz par ticību, bet mums daudz vairāk ir jādzird par darbiem. Daudzi piekrāpj paši savas dvēseles, dzīvojot bezrūpīgā, piekāpīgā ticībā bez krusta." (E. Vaita "Ticība un darbi" 50. lpp.)

Izlasi Rom. 6:11. Ko Pāvils šeit pasaka tādu, kas atspoguļojas šodien pētitajos Pētera vēstules pantos? _____

Vienā ziņā gan Pēteris, gan Pāvils pasaka: "Esi, kas jūs esat." Un mēs esam jauni radījumi Kristū, šķīstīti no grēka, un dievišķās dabas līdzdalībnieki. Tāpēc mēs varam dzīvot tādu dzīvi, uz ko esam aicināti. No mums sagaida, ka mēs būtu "līdzīgi Kristum", ko arī nozīmē "būt kristietim".

Cik līdzīgs Kristum tu esi? Kādās jomās ir vajadzīgi uzlabojumi? _____

Noliekot mājokli

“Kamēr vien esmu šajā miesas mājoklī, es uzskatu, ka ir taisnīgi ar atgādinājumiem jūs turēt nomodā; jo es zinu, ka drīz man šis mājoklis ir jānoliek, kā arī mūsu Kungs Jēzus Kristus man to ir atklājis.” (2. Pēt. 1:13, 14)

1956. gadā Oskars Kulmans (Cullmann) uzrakstīja īsu pētījumu ar nosaukumu “Dvēseles nemirstība vai mirušo augšāmcelšanās: Jaunās Derības liecība” (“Immortality of the Soul or Resurrection of the Dead?: The Witness of the New Testament”). Viņš apgalvoja, ka augšāmcelšanās ideja ir visai nesavienojama ar nemirstīgās dvēseles izpratni. Viņš rakstīja arī to, ka Jaunā Derība lielā mērā atbalsta augšāmcelšanos no mirušajiem.

Vēlāk viņš rakstīja: “Neviena cita mana publikācija neizraisīja tādu interesi un tik niknu pretestību.”

Izlasi 1. Kor. 15:12-57. Kā Pāvils skaidro, kas notiek nāvē? _____

Šis pētījums par to, ko Jaunā Derība māca par nāvi un augšāmcelšanos, ir pārliecinājies lielāko daļu Jaunās Derības pētnieku, ka Kulmanam ir taisnība. Jaunā Derība patiešām apstiprina augšāmcelšanās ideju, nevis izpratni par nemirstīgu dvēseli, kas izdzīvo pēc miesas bojāejas. Piemēram, 1. Tes. 4:16-18 Pāvils aicina tos, kas ir zaudējuši savus mīļos nāvē, gūt mierinājumu atziņā, ka tad, kad Jēzus atgriezīsies, Viņš celsies no mirušajiem. 1. Kor. 15:12-57 Pāvils apraksta augšāmcelšanos plašāk. Viņš sāk ar norādi, ka kristīgā ticība ir balstīta uz Jēzus augšāmcelšanos. Ja Jēzus nebūtu modies no mirušajiem, jebkāda ticība Viņam ir veltīga. Pāvils raksta, ka Kristus patiešām ir augšāmcelies – kā pirmais no tiem, kas ir aizmiguši. Un Kristus augšāmcelšanās no mirušajiem padara iespējamu visiem, kas ir Viņā, arī uzmosties no mirušajiem.

Pāvils runā par miesas augšāmcelšanos 1. Kor. 15:35-50. Viņš salīdzina jaunās miesas, ko mēs saņemsim pie augšāmcelšanās, ar mūsu pašreizējām miesām. Tas, kas mums ir tagad, ies bojā. Tas, ko mēs iegūsim pie augšāmcelšanās, nekad nemirs.

Īsāk sakot, kad Jaunā Derība runā par nāvi, tā runā augšāmcelšanās, nevis dvēseles nemirstības kontekstā. Lasot 2. Pēt. 1:12-14, ir svarīgi zināt šo kontekstu.

Ticība, piedzīvojot nāvi

Izlasi 2. Pēt. 1:12-15. Ko Pēteris domā, sakot, ka viņš drīz pametīs šo mājokli (miesu)? _____

2. Pēt. 1:12-14 atklāj vēstules iemeslu. Pēteris domā, ka viņš drīz mirs, un vēstule satur viņa pēdējo vēsti jeb testamentu.

Tas, ka Pēteris gaida drīzu nāvi, tiek atklāts 2. Pēt. 1:13, 14: "Kamēr vien esmu šajā miesas mājoklī [..], es zinu, ka drīz man šis mājoklis ir jānoliek." Viņš pielīdzina miesu mājoklim (teltij), kuru viņš mirstot pametīs. Ir pilnīgi skaidrs, ka Pēteris domā savu miesu, tādēļ mūsdienu tulkotāji šos teikumus nereti tulko šādi: "Kamēr es esmu šajā miesā [..], tā kā es zinu, ka mana nāves stunda tuvojas." Nekas Pētera valodā nenorāda, ka tad, kad apustulis "noliks" savu mājokli jeb miesu, viņa dvēsele izdzīvotu kā atsevišķa vienība.

Izlasi vēlreiz 2. Pēt. 1:12-15. Kā Pēteris tiek galā ar realitāti, ka viņa nāve tuvojas, un ko šī attieksme mums māca par ticību? _____

2. Pēt. 1:12-15 piešķir Pētera vārdiem īpašu svinīgumu. Viņš to raksta, zinot, ka viņa dzīve drīz beigsies. Viņš to zina, jo, kā viņš saka, "Kungs Jēzus man parādīja". Tomēr šķiet, ka viņam nav ne bailu, ne uztraukuma, ne ļaunu priekšnojautu. Tā vietā viņš liek uzsvāru uz to cilvēku labklājību, kurus viņš atstāj aiz sevis. Viņš grib tos redzēt stiprus "tagadējā patiesībā" un, kamēr viņš vēl ir dzīvs, pamāca viņus būt uzticīgiem.

Šeit mēs varam redzēt, cik dziļa un reāla ir Pētera pieredze ar Kungu. Jā, viņš drīz mirs, un tā nebūs patīkama nāve (sk. Jāņa 21:18; E. Vaita "Apustuļu darbi" 537., 538. lpp.), bet viņš nesavtīgi rūpējas par citu labklājību. Patiesām, Pēteris bija cilvēks, kas izdzīvoja ticību, ko viņš mācīja.

Kā ticība palīdz mums tikt galā ar šausmīgo nāves realitāti? Kā mēs varam mācīties pieķerties brīnišķīgajai cerībai, kas mums ir, pateicoties tam, ko Jēzus mūsu labā ir darījis? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kā mēs redzējām, Pēteris zināja, ka viņam drīz jāmirst. Un viņš zināja (jau sen), kā viņš mirs. Jo Jēzus pats viņam to bija pateicis. "Patiesi, patiesi es tev saku: kad tu biji jauns, tu apjozies un gāji, kur gribēji; bet, kad tu kļūsi vecs, tu izstiepsi savas rokas un cits tevi jozīs un vedīs, kur tu negribi." (Jāņa 21:18)

Kādā nāvē viņš mira?

"Pēteri kā jūdu un nepilsoni notiesāja un piesita krustā, iepriekš vēl pavēlot to šaust. Gaidot šo briesmīgo nāvi, apustulis atcerējās savu lielo grēku, aizliedzot Jēzu Viņa pārbaudījumu stundā. Kādreiz tik negribīgs atzīt krustu, viņš tagad priecājās, ka var savu dzīvību nodot par evaņģēliju, tikai domāja, ka viņam, kas reiz atteicies no sava Kunga, ir pārāk liels gods mirt tādā pašā nāvē un veidā, kā mira viņa Meistars. Pēteris savu grēku bija patiesi nožēlojis, un Kristus to bija piedēvis, par ko liecina viņam uzticētais augstais uzdevums ganīt Kristus ganāmpulka avis un jērus. Bet pats sev viņš to nekad nevarēja piedot. Pat domas par pēdējo brīžu drausmīgajām nāves mokām nevarēja mazināt viņa bēdu un nožēlas rūgtumu. Kā pēdējo labvēlību no saviem bendēm viņš lūdza, lai pie krusta to pienaglo ar galvu uz leju. Šo lūgumu ievēroja, un tādā veidā arī mira lielais apustulis Pēteris." (E. Vaita "Apustuļu darbi" 537., 538. lpp.) Pat zinot, kas viņu sagaida, Pētera bažas bija ganāmpulka garīgā labklājība.

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Ņemot vērā visu, ko Pēteris (un arī pārējie Bībeles rakstnieki) vēstīja par kristiešu vajadzību dzīvot svētu dzīvi, kāpēc tik daudziem no mums neizdodas būt "tiem, kas viņi ir" Jēzū?

2. Grupā izejiet cauri sarakstam 2. Pēt. 1:5-7. Pārrunājiet katru īpašību un tad jautājiet sev: Kā mēs varam labāk atklāt šīs īpašības savā dzīvē un kā mēs varam palīdzēt citiem īstenot to pašu?

3. Pārdomājot visu, ko mēs zinām par Pēteri no evaņģēlijiem, tas, ko viņš raksta, spēcīgā veidā parāda lielo darbu, ko Kristus viņā paveica, pat neskatoties uz iepriekšējām kļūmēm. Kādu cerību un mierinājumu mēs varam gūt sev no viņa piemēra?

4. 2. Pēt. 1:12 apustulis rakstīja par tā laika patiesību. Kas bija šī patiesība Pētera laikā, un kas ir šī patiesība mūsdienās?

5. "Cik droši, ka mirušos nāve neskar," kāds rakstīja. "Nāve ir kaut kas tāds, ko dzīvie nes sev līdzi." Kā mums kā kristiešiem vajadzētu "nest" nāvi, kad mums ir jātiek galā ar skumjām, kādu zaudējot?